

Apocalipsa – drumul spre fericire?

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 1.3; 14.13; 16.15; 19.9; 20.6; 22.7; 22.14

Cum se face că ultima carte din Biblie este așa de neglijată în multe Adunări și Biserici? Sunt multele judecăți, care ne sperie? Sau gândim, că imaginea lui Dumnezeu din cartea Apocalipsa nu poate fi adusă la unison cu restul afirmațiilor Noului Testament? Ne pare simbolică prea grea și de neînțeles, sau este pur și simplu expresia cunoscută nouă tuturor, că Apocalipsa ar fi „o carte cu șapte peceti” și că din start se interzice o preocupare mai îndeaproape cu conținutul ei?

Deci, eu din partea mea găsesc această carte ca fiind fascinantă și actuală în cea mai mare măsură. Nu în cele din urmă oferind cea mai profundă mângâiere și curaj, căci mesajul ei mereu ne strigă: Îndrăznește, rezistă! Dumnezeu niciodată nu este la capăt cu posibilitățile Lui. Lui nu-I scapă nimic. El este și rămâne Stăpân peste orice situație. Și în El avem biruința, chiar dacă uneori pare altfel. La fel și cele șapte fericiri cuprinse în ea minunate sunt cuvinte de îmbărbătare din partea lui Dumnezeu pentru toți care își pun încrederea în Domnul, și ele pun într-o lumină cu totul nouă această carte în întreg conținutul ei, care până acum a fost probabil o carte enigmatică. În continuare câteva comentarii scurte cu privire la ea.

Apocalipsa 1.3: Ferice de cine citește și de cei care aud cuvintele profeției și păzesc cele scrise în ea, pentru că timpul este aproape.

Deci acesta este drumul spre fericirea desăvârșită: să citești Apocalipsa, să iei cuvintele ei la inimă (= să auzi) și după aceea să faci conform acestora (= să păzești), aceasta înseamnă să te lași marcat prin mesajul ei în gândire și în faptă. Și aceasta pe treapta cea mai înaltă de urgență, căci „timpul este aproape”, când scena profetică va intra în istorie.

Apocalipsa 14.13: Ferice de morții care mor în Domnul de acum încolo! „Da”, spune Duhul, „ca să se odihnească de ostenele lor, pentru că lucrările lor îi urmează!”

Ce mesaj ciudat! Multe au avut loc între timp:

- Arătarea măreață a lui Hristos glorificat în capitolul 1, cum El ca Sfătuitor divin I se arată lui Ioan
- Tabloul sinoptic al istoriei Bisericii începând din timpurile post-apostolice și până la răpirea Bisericii, diagnosticul spiritual al ei și terapia divină a Învățătorului cresc în capitolele 2 și 3
- Sala scaunului de domnie al lui Dumnezeu cu Mielul înjunghiat ca centru al admirației și adorării aduse de toți (Apocalipsa 4 și 5)
- Primele șase peceti, cu care începe perioada judecăți (Apocalipsa 6)
- Scena măreață a celor 144.000 pecetluiți din semințiile lui Israel, a echipei misionare cerești, care va menține mărturia Dumnezeului Cel viu și a Hristosului Său în timpul

necazului cel mare. Și ca rezultat al acestora, în același capitol, marea ceată care au fost salvați în timpul necazului (Apocalipsa 7)

- Pecetea a șaptea și ultima, care conține cele șapte judecăți ale trâmbițelor și în capitolele 8-10 alte judecăți care vor veni peste pământul acesta și peste omenirea decăzută de la Dumnezeu
- Alungarea definitivă din cer a diavolului, care atunci va da tronul său și puterea sa lui antihrist, ca să nimicească pe martorii lui Isus și să determine lumea întreagă să se închine lui satan (Apocalipsa 12 și 13)
- În cele din urmă în capitolul 14, descrierea cetei biruitorilor, care apoi se încheie cu a doua „fericire” din Apocalipsa. Martorii lui Isus, care vor trăi atunci pe pământ în această domnie îngrozitoare a lui antihrist, vor trebui să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus (Apocalipsa 14.12). Când după aceea ei vor avea parte de moartea înainte de vreme, ca urmare a mărturiei lor, ei nu vor fi lipsiți de răsplătirea veșnică. Domnul știe tot ce ei au vrut să facă pentru El (și desigur au și făcut). Și El nu va uita niciuna din aceste lucrări. Acum s-a sfârșit și toată osteneala în slujba pentru El. Prigoana a trecut, și odihna este partea lor veșnică. Ce mângâiere și ce perspectivă pentru toți care în viața lor au stat cu tot devotamentul pentru El!
- Slujba celor doi martori în Ierusalim, care se va termina abia prin venirea lui antihrist (fiara din adânc) (Apocalipsa 11).

Apocalipsa 16.15: Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cine veghează și își păzește hainele.

Am ajuns între timp la sfârșitul timpului de necaz (dominația mondială anticreștină). În versetele dinainte este descrisă mobilizarea tuturor popoarelor lumii capabile de luptă, și în versetul care urmează 16 este numit și locul acestei scene de război strașnic, unde armatele anticreștine se vor lupta cu Domnul cerului (Apocalipsa 19.19): Armagedon. Textul inspirat arată mereu în diverse locuri spre evenimentele dramatice ale acestei perioade de groază, despre care Domnul nostru Isus Hristos a spus deja în predica Sa de pe munte, că lumea niciodată nu a văzut așa ceva și nici nu va mai avea parte vreodată de așa ceva. Și ultima carte a Bibliei arată de asemenea clar, că cei mai mulți oameni, cu toată cunoașterea lor mai bună – căci de mai multe ori se accentuează, că ei știu exact că Dumnezeu este Cel care îi lovește, și că Mielul a preluat domnia -, vor persista în încăpățânarea lor și nu sunt gata să se căiască. Așa cum Pavel a spus deja credincioșilor din Tesalonic în a doua sa epistolă în capitolul 2, că aceia care n-au vrut să primească dragostea pentru adevăr, „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna” (2 Tesaloniceni 2.10-12). Și astfel Domnul arată în locul acesta încă o dată spre urgența întoarcerii la Dumnezeu, a cărei veridicitate se arată printr-o purtare de viață temătoare de Dumnezeu (păzirea hainelor). Numai așa eu sunt bine pregătit pentru venirea Domnului și nu voi fi surprins de El, cum ești surprins de un hoț noaptea.

Apocalipsa 19.19: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!

Scena se schimbă acum. Curva Babilon (mireasa falsă) a fost judecată și poate avea loc nunta Mielului cu mireasa Lui cerească (cei mântuiți cu adevărat începând de la Rusalii și până la răpire). Dar cine sunt invitații? Ioan Botezătorul ne dă răspunsul biblic la această întrebare în

Ioan 3.29. Când i se îndreaptă atenția spre Hristos, el spune următoarele cuvinte remarcabile: „Cine are mireasa este mire; iar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Deci această bucurie a mea este împlinită.” Ioan Botezătorul arată clar: eu nu aparțin miresei, ci fac parte din prietenii Mirelui. Și din mărturia întreagă a Sfintei Scripturi cu privire la acest antemergător al Domnului devine clar, că Ioan Botezătorul era cel mai mare profet dintre toți profeții și de asemenea era și ultimul profet al vechiului legământ și al poporului pământesc al lui Dumnezeu, care începând de la Rusalii a fost înlocuit de poporul lui Dumnezeu nou-testamental, Biserica, care constituie mireasa Mielului. Prin aceasta putem presupune că la nunta Mielului vor fi și credincioșii din timpul Vechiului Testament. Dar chiar dacă ei nu au aceeași poziție ca Biserica-Mireasă (aceasta o explică de exemplu afirmația lui Isus făcută față de Ioan: „Între cei născuți din femei, nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul; dar cine este cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el”), totuși „fericirea” arată foarte clar: și ei vor fi desăvârșit de fericiți și nu vor simți nici un dezavantaj.

Apocalipsa 20.6: Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere.

Întâia înviere se încheie aici. Credincioșii vechiului legământ, Biserica, cei doi martori, martirii din timpul necazului, ei toți au primit trupul nou și vor domni împreună cu Hristos o mie de ani. Toți, care își pun încrederea în Domnul, în Mielul lui Dumnezeu, în Suplinitorul, care a purtat judecata, care ar fi trebuit să-i lovească pe ei, da, ei toți sunt de față. Nimeni nu este uitat și nimeni nu mai dorește după cele din urmă. Numai ceilalți, care gândeau că pot trăi fără Salvatorul trimis de Dumnezeu, care au renunțat, politicoșii, la ajutorul venit de sus, ei rămân în continuare în mormânt. Sfânta Scriptură nu cunoaște o înviere generală a tuturor oamenilor în același timp. O a doua înviere are loc la mai mult de o mie de ani după prima înviere (Apocalipsa 20.7-15). În timp ce prima înviere poate fi numită și „învierea dintre morți”, „învierea celor drepti” sau „învierea spre viață”, în cadrul celei de-a doua învieri este vorba de „învierea morților” sau „învierea pentru judecată”. Fiecare cititor al acestor rânduri va avea parte de una din aceste învieri. Numai cine este ascuns în Hristos, nu trebuie să se teamă de moartea a doua și din inimă se poate bucura de viitor!

Apocalipsa 22.7: Și, iată, Eu vin curând! Ferice de cine păzește cuvintele profeției cărții acesteia!

Am ajuns din nou la punctul de plecare. Mesajul a fost auzit. Acum mai rămâne să fie păzit. Se cere practică. Așa cum a spus deja Domnul nostru scump: „Dacă știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face” (Ioan 13.17). Nu mai avem mult timp. Domnul nostru vine în curând. Să răscumpărăm timpul și să lucrăm pentru El. Chestiunea principală trebuie să devină din nou chestiune principală. Noi trebuie să stabilim priorități. Ce stimulează cel mai mult lucrarea lui Hristos? Unde este vorba de mine personal? Unde sunt lucrările, pe care Dumnezeu le-a pregătit deja mai dinainte, ca să umblăm în ele? (compară cu Efeseni 2.10). Rămâne desigur clar: nu trebuie să faci fapte bune, ca să fi mântuit, dar trebuie să faci fapte bune, pentru că am fost mântuiți. Să fi mântuit dă simț de mântuire! Căci – vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra (Romani 14).

Apocalipsa 22.14: Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții.

Nu este mareț acest lucru? La sfârșitul Bibliei, în ultimul capitol al Sfintei Scripturi, două fericiri! Dumnezeu vrea să știm mereu: Eu te iubesc. Vreau cel mai mare bine al tău. Tu nu trebuie să pieri. Este un drum înapoi la Pomul vieții, care a fost închis omului în Paradis. Nu este un nebun acela care dă la o parte nepăsător o astfel de ofertă? Da, ferice de toți care iau în serios mesajul acestei cărți și își orientează viața după ea. Bucuria fără sfârșit este partea lor, odihna veșnică, părtășia intimă cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Da, Lui, singurului Dumnezeu adevărat, să-I fie onoarea și puterea din veșnicie în veșnicie! Amin.